

bage, saa længe vi ikke bestille Andet end at kæmpe om Magten, thi saa længe marchere vi ikke, som man har sagt, paa Stedet, men vi gaa tilbage. Naar da den høje Regjering, i den Overbevisning, at den ikke er istand til at gennemføre hele sit Program, har troet det naturligt at gennemføre det ad den stykkevisse Vej, er det saa rigtigt, at give det Udseende af, at det er et Forsøg, der ogsaa er gjort af tidligere Regjeringer, men ikke er lykkedes. Foraauidt man dermed skulde mene — jeg sigter ikke til de Udtalelser, som igaar faldt fra det ærede Medlem for Præsæs Amtss 6te Valgkreds (Vossen), thi han sigtede til noget Andet — at det, som denne Gang er fket, er en Gjentagelse af, hvad der fete i 1874, saa er det en Misforstaaelse. Dengang gjorde man nemlig Forsøg paa at faste Befæstningstanken ud over hele Landet: Man befæstede ved Lillebælt, ved Nyborg og ved Korsør, ligesom ogsaa ved Sindsholm og Kronborg, hvis jeg huffer ret, og man befæstede foruden Kjøbenhavn fra Søfiden ogsaa i en vis Forstand Kjøbenhavn fra Landfiden ved Tegninger, der skulde forblive liggende i Krigsministeriet og først udføres, naar Krig kom paa. Dette syntes ikke blot vore Modstandere ikke om, men ogsaa vi Andre syntes ikke om en Befæstningstanke, som i Virkeligheden foregreb en fuldstændig Forsvarsplan. Se vi nu imidlertid hen til, hvad der i dette Dieblit er foreslaaet af Regjeringen, er det saa Andet, end hvad vi Alle hidtil have anset for ønskeligt — jeg taler kun om Realiteten og ikke om den finantsielle Side af Spørgsmaalet — nemlig en forstærket Udvikling af vor Flaade. Om det Onstelige deri, ere vi dog Alle enige, og den Fordring, der er stillet her, er virkelig saa beskeden at den ikke kan prægravere Noget. Hvad Onstligheden af Anskaffelse af Sømine-materiel angaar, da ere vi jo ogsaa enige. Der staar kun Et tilbage, og det er Spørgsmaalet om, hvorvidt vi Alle kunne gaa med til at forstærke den Søbefæstning omkring Kjøbenhavn, som nu er tilfste. Men, mine Herrer! naar man her klar for klar er gaaet med til at bevilge tidsvarende Skjyts til disse Forter, vilde det dog virkeligt være unaturligt, om man vilde lade Forterne, som man har stillet Skjyts op paa, selv forfalde. Det bør man ikke, saa maa man langt hellere tage Mod til sig og gaa rationelt tilværks: De Herrer skulle neg'e Bevillingerne til Skjyts og derpaa gjøre Skidtet fuldt ud ved at sørge for, at der bliver truffet Bestemmelser paa Finantsloven, ifølge hvilke Søforterne sløfes og de derværende Kanoner føres tilbage til Kjøbenhavn. Det Mobsatte forstaar jeg ikke, thi det er unaturligt at ville blive ved at bevilge Skjyts til Forter, som man ikke vil vedligeholde. Men det er det, man har gjort med Hensyn til Kjøbenhavns Søbefæstning. Hvad Flaaden angaar og det Forlangende, som er stillet med Hensyn til dens Forøgelse, tillader jeg mig at gjentage, at

det er et meget beskeden Forlangende, som er stillet i saa Henseende, og et Forlangende, hvorved Intet prægraveres, og jeg kan saa meget bedre slutte mig dertil, som det er min fulde Overbevisning, at, hvis man ikke vil gaa til at flabe en saadan Søbefæstning omkring Kjøbenhavn som den, der i sin Tid er bleven foreslaaet af Regjeringen, er det nødvendigt at søge et Æquivalent derfor og lægge Accenten paa Flaaden; thi da maa det blive Flaadens Opgave at optage det samme Forsvar i første Linie, som under andre Forhold skulde have været optaget af de paatænkte Søforter, for at man kunde anvende Flaaden paa andre Steder. Og hvorpaa hvile disse Foranstaltninger? Er det ikke paa den Rante, som de Herrer saa ofte have udtalt, og som ogsaa vi fuldstændig kunne slutte os til — i det Mindste gjælder det for mit Bedkommende — at det vilde være fuldstændig unyttigt for os at søge at vinde det Tabte tilbage ved Kamp. Der er kun Et for os at gjøre, nemlig at søge at bevare, hvad vi have tilbage. Men, mine Herrer, efter min Overbevisning bevare vi dette bedst ved at søge at føre en fredelig og rolig Tilværelse og søge at forebygge, at vi mod vor Villie kastes ind i en Kamp. Vor Opgave maa være at holde os neutrale. Men passe Regjeringens Forsvarsforanstaltninger ikke netop for en neutral Stat, sigte de ikke netop til dette Maal, er der gjort Noget som helst, som kan siges at have en aggressiv Karakter? Sikringen af Kjøbenhavn fra Søfiden har netop dette Maal for Die. Der er jo vort saarligste Sted; det er der, hvor vi lettest kunde blive ramte, og det er ved et Angreb fra Søfiden mod Kjøbenhavn, at en fremmed Stat lettest vil kunne tvinge Danmark bort fra sin Neutralitet og ind i Alliancer, som det helst burde holde sig udenfor. Jeg tror hermed at have viist, at der paa det nuværende Finantslovsforslag foreligger Momenter med Hensyn til vort Forsvarsvæsen, som vi, naar vi se hen til Realiteten, nogenlunde let kunne komme til Forstaaelse om, og jeg tror ogsaa, at, ere vi først komne til en Forstaaelse om Realiteten — og det have vi hidtil ikke været — saa ville vi ogsaa kunne komme til en Forstaaelse med Hensyn til den finantsielle Side af Sagen.

Quod Finantslovens specielle Indhold angaar, skal jeg kun tillade mig en eneste Bemærkning. Det vil være i det ærede Things Grindring, at der i tre klar i Træk paa § 26 har været forlangt et Beløb af, saavidt jeg huffer, 94,000 Kr. til Underofficersboliger. Det undrer mig, at jeg i klar ikke ser dette Beløb opført, thi, saavidt mig bekjendt, er der ikke foregaaet den allerringeste Forandring i de Forhold, som have gjort denne Bevilling ønskelig. Endnu ere Forholdene faaledes som da Forlangendet første Gang fremkom, at der i Sølvadens Kaserne ere Boliger for Underofficerer, som af Stabslagen er erklærede for ikke at være beboelige, men som man